

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 16 Ἰανουαρίου 1884

Ἀριθ. 60+140

Στὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ.

Ἐνας μαντάμας πρὸς μία μαντάμα :

- Κυρία, χορεύετε ;
- Ἡ κυρία :
- Βοὴ Μοσιέ.
- Ἀγκαζέ λοιπόν εἰς τὴν μαζούρκαν τὴν ταχυδήματον.
- Δὲν χορεύω, κύριε.
- Πῶς μαντάμ ;
- Ἄλλὸν μάρς. Φύγε.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς εἶπε :

— Παρατήρησες, κύριε, τίποτα, ὁ δούλος μας ποῦ εἴχαμε στὴ Μπόλι, κάνει τὸν καβαλιέρο ἐδῶ στὸ Παλάτι. Πάμε νὰ φύγωμε.

Ἄν τᾶξερε αὐτὰ τὰ μασκαραλίγια ὁ Βασιλεῖς, ὅτι προσκαλοῦν δούλουςστὸν βασιλικὸ χορὸ γιὰ νὰ κάνουν τοὺς καβαλιέρους θὰ αὐτοδολοφονοῦε τὴν ἰδίαν ὥρα ὅλους τοὺς αὐλικούς.

Στὸ Γαλιζι

τῆς Μολδαβίας βγήκε μιὰ καινούργια ἐφημερίδα σατυρική ποῦ μετανομάστηκε ἀπὸ Σακκοράφη Βελόρη οὐλο μὲ στίχους καὶ νὰ τί λένε μερικοὶ ἀπ' αὐτούς.

Ἀριθμὸς πρῶτος ἔτος πρῶτον,
τώρα εἶναι φίλοι, καιρὸς ἐρώτων.

Στῆ δὲ ἐπιγραφή τῆς γράφει :

Ἐφημερίς Βελόρη

ποῦ ὁ Φραγκόπουλος στιχόνει.

Δηλαδή ποῦ τὴν γράφει μὲ στίχους ἀλλὰ ποιητικὰ.

Κοντὰ στοὺς ἄλλους στίχους τοῦ ὁ ποιητῆς τῆς Βελόρας ἔχει καὶ κάττι ἀριστουργηματικὸς, ταιουτοτρόπως κοροϊδεύοντας τὸν Ἕλληνα τὸ γένος καὶ μισέλληνα. Ἰ. Γκίκα τὸν πρέσβυ τῆς Ρουμανίας στὴ Λόντρα, ποῦ ἀνακάλυψε πῶς εἰ βασιλεῖδες τῆς Ἀβουσινίας καταγονταὶ ἀπὸ τὴν Ρουμανία, ὡς καθὼς καὶ ἕναν ἐπίσης ἀρμισιπατρὴ ποιητῆ, Ἕλληνα τὸ γένος καὶ Ρουμουνὸν στὴν προδοσὰ τὸν Β. Ἀλεξάντρη, λέει, γράφοντας τάχα πῶς ὁ Γκίκας ὁ ἀρμισέλληνας γράφει πρὸς πρὸς τὸν ἐπίσης ἀρμισέλληνα Β. Ἀλεξάνδρη τάδε :

Θυμάσαι, φίλ' Ἀλεξάνδρη κείν' τὴν πλουτομαχίαν,
ποῦ μὲ μιὰ ἄσχημη φυλὴν ἔκαμ' ἡ Ρουμανία ;
Στὰ χίλια τόσα... Λησμονῶ. Πρὶν ἔλθῃ ὁ Ὀσμάνος,
Καὶ πρὶν ἀκόμα τὸ ἰασί τὸ κτίσ' ὁ Ταμερλάνος.

Ἐνας Ρωμουνὸς γένηκε τῆς Κίνας αὐτοκράτωρ, καὶ ὠνομάσθη Χοιρ κούμκουμ (ποῦ θὰ ᾤη παντοκράτωρ), οἱ δ' ἄλλοι ἐγίνηκαν Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ὅλοι τῶν αὐτοκράτορες μέχρι Ἰαπωνίας. Κι' ἀκόμη κ' εἰς τὴν Ἀφρική, εἰς καθ' Αἰθιοπίαν Ρωμουνὸι εἰν' οἱ βασιλεῖς ὡς καὶ εἰς Ἀβουσινίαν, Γρηγόρη τὸν ἐλέγαν τὸν πρῶτο βασιλεῖά τῆς καὶ τ' ὄνοματ' ὡς σήμερα ὑπάρχει στὰ χαρτιά τῆς.

Αὐτοὺς τοὺς λίγους στίχους δὲν σὰς τοὺς τυπῶνα γιὰ ἀξίους λόγου, ὅσο γιὰ τὴν πατριωτικὴν ἰδέαν τους.

Ὁ Διάκος μας παρὰ νὰ τουρκέψῃ προτίμησε νὰ τὸν ψήσουν ζωντανὸ στὸ σουβλί, καὶ ὅμως σήμερα ὑπάρχουν ἀρμισιπατρίδες Ἕλληνες, Γκέκιδες, Ἀλεξανδρίδες καὶ χίλιοι δύο ἄλλοι, οἱ ὅποιοι σὰν μπασταρδοὶ ποῦ εἶναι, (γιατὶ κανεῖς Ἕλληνας μὲ φιλότιμο δὲν ἀρνεῖται τὴν πατρίδα του) θέλουν νὰ καταστρέψουν τὴν δικήν τους πατρίδα καὶ νὰ ἀνυψώσουν ἐθνάρια, τὰ ὅποια ὡς τὰ χτές ὄχι μόνον ἐμεῖς εἰ Ἕλληνες τὰ δισκοῦσαμε ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνοίξαμε τὰ στραβά τους καὶ τοὺς κάναμε ἀπὸ βερβάρους λαοὺς ποῦ ἦταν ἀνθρώπους, καὶ τώρα θέλουν τὰ ζωντόβολα αὐτὰ νὰ μὰς καβαλικέψουν, γιὰ τὸ εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ποῦ τοὺς δώσαμε, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀχρεῖαν διαγωγὴν τους, βρίσκονται Ἕλληνες καὶ τοὺς βοηθοῦν.

Ἀρμισοπατρίδες, ἀλλάξετε τὰ ὄνόματά σας καὶ κάνετε τα Ρουμουνίκα γιὰ νὰ μὴ ρεζίλευσται μ' αὐτὰ καὶ τὰ Ἕλληνικὰ ὄνόματα.

Οὐ νὰ χαθῆτε προδόται τῆς πατρίδος σας, ποῦ ἀφήσατε τὴν εὐγενέστερην φυλὴν τοῦ κόσμου τὴν Ἕλληνικὴν ἀπὸ τὴν ὅποια σὰς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν εὐτυχίαν νὰ καταγέσσε καὶ γιγῆκατε βέρβαρροι, ὅπως ἦθε καὶ φαίνεστε.

Ἀπὸ τὸ Σικάγο

τῆς Ἀμερικής μὰς γράφουν τὰ ἐξῆς :
Γιὰ σου Παληάνθρωπε ὄλων τῶν Γραικῶν,
Τόσους καὶ τόσους ἔβανες γινῶσι ἐμὰς δὲ τοὺς ὀλίγους Ἕλληνας τῆς Ἀμερικής δὲν θὰ μپορέσης νὰ μὰς φέρης σὲ θεογνωσίαν ;
Νὰ, ὀρίστε ἐδῶ ἕνας ἀπὸ μὰς κύρ Γιάννης Παπανδρέου θέλησε νὰ κἀνῃ λέει μιὰ ἀδερφικὴν ἐταιρίαν ἀλληλοβοήθειαν, θαρρῶ καὶ τὴν ὠνόμασα Δυκοῦργιον, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ κατα-

Εύλη λέει κάθε Έλληνας ένα τάλλυρο τὸν μῆνα. Φκίνεται πὼς αὐτὴ ἡ εἰσφορά τῆς ἀλληλοβοήθειας θὰ ἴσται πρὸς μὴν βοήθειάν του, γιὰτὶ ἔχει τὴν 13 χρόνια στὰ χέλια καὶ δεκατρεῖς παρὰλες δὲν μπόρεσε νὰ κἀνη. Βρὲ μὴπως νομίζεις πὼς αὐτὸ τὸ τάλλυρο πού λες νὰ τοῦ δίνωμε, πὼς θὰ τὸ πέρης καὶ γραμμένο ἀκόμη ἂν τὸ δῆς ἀπάνω στὸ ἀγαλμᾶ τοῦ Λυκούργου πού ἔχουν σημεῖνο οἱ Ἀμερικανοὶ μπροστὰ στὰ δικαστήρια τους στὸ Ἰλιόχο;

Κρίμα, κακομοίρε πού εἶσαι καὶ συνδρομητὴς εἰς τὸ Κήρυγμα τοῦ Μακράκη, δὲν γίνεσαι καλλίτερα στὸν Παληάνθρωπο νὰ μὴ πῶν καὶ τὰ λεπτὰ σου χαμένα.

Σημ. Παληάνθρωπε. Τὶ διάβολο ἔχετε πάλι σεῖς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τραγώσατε σὰν τὰ σκυλιὰ. Μὰ πῶν τοῦ ἔπου καὶ ἂν πᾶμε ἐμεῖς πῶς Ῥωμιοὶ πάντα Ῥωμιοὶ θὰ ἴμαστε; Συχάροτε, βρὲ πατριώτες, συχάσατε γιὰ τὸν Θεὸ, καὶ φραγθῆτε ἡσυχᾶ, νὰ μὴ μᾶς πέρη ὁ κόσμος χαμπέρι. Ὁ διάβολος, δὲν μᾶς φτάνουν ὅσα βλάσανα τραβούμε μετὶ ἐδῶ, μόνον ἔχομε καὶ σὰς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ νὰ μᾶς διαταράξτε τοὺς κύκλους τῆς ἀνυσυχίας μας. Πίσω μας σατανάδες. Ὁλα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰτὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὸ Χριστὸ ἀπάνω τους.

Ἀπὸ τὴν Σιμόρη.

Κύριε τοῦ «Παληάνθρωπου».

Οἱ ἐμπόρουνοι τῆς Μεγάλης μας Σχολῆς ἡγουν σου τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς πῆραν σακκουλάκια καὶ γυρίζουν σὰν ψωμοζῆτες καὶ γυρεύουν ἐλεειμοσύνη, γιὰτὶ δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τὰ μνηστικά των δασκάλων, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι τοὺς κάνουν τὸν κούφο καὶ τοὺς γυρίζουν τῆς πλάτης.

Τὶ νὰ δοῦν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ τοὺς δώσουν καὶ παρὰδες πού τὰ παιδιὰ τους βγαίνουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἴσται ἄξια γιὰ κάμμιὰ ψευτοδουλειὰ ὥστε νὰ μποροῦν νὰ βγάλουν τὸ ψωμὶ τους ἢ τὸν προκομμένο διευθυντὴ κύρ Παρηνίκα πού πέσει οἱ μαθηταὶ δὲν ἐδώσαν διόλου ἐξετάσεις, διότι λέει, δὲν εἶχαν δύναμεις, πράγμα πού νομίζομε εἶναι πρωτοφανὴ στὰ σχολεῖα ὅλου τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ πού κατάντησε τὸ διαβόητο γυμνασιὸ τῆς πρώτης ἑλληνίδας πόλις τῆς Ἀνατολῆς, σὲ θέσιν

δηλαδὴ νὰ πληρώνουν συνεισφορὰς οἱ πατέρες καὶ νὰ κατανοῦν νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιὰ τους, ἂν δὲν τὰ ταξιδεύουν στὰ χέλια, ὡς καὶ σ' αὐτὰ τὰ εβραϊκὰ σχολεῖα γιὰ νὰ μάθουν πέντε ψωρογράμματα. Εἶναι κατὰστασις αὐτῆ;

Σημ. Παληάνθρωπε. Ὅτι αὐτὴ ἡ κατὰστασις δὲν εἶναι κατὰστασις τὸ βλέπομε ὅλοι, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέτε τί μποροῦμε νὰ κἀνωμε; Σὲ ἀξιοσπίωτα μούτρα μπορεῖ ποτὲ νὰ βᾶνη τινὰς τσίπα; Ἐχομε, κακομοίριδες Συμωναῖοι καὶ μετὶ τὰ βλάσανα μας, ἀλλὰ καὶ σεῖς δὲν πᾶτε χειρότερα ἀπὸ μᾶς. Ἀμ θάρη κἀμμιὰ ὥρα πού θὰ πᾶρη ὁ διάβολος ὅλο τὸ Ῥωμιοῦ καὶ σὰς μᾶς, γιὰτὶ Ῥωμιοὶ εἶσατε καὶ σεῖς.

Τέτοιον λοιπὸν Ῥωμιοὶ πού εἶσατε, τέτοια κεράλια ἔχετε, καὶ κατὰ τὰ κεράλια πού ἔχετε θέλουν σπάσιμο.

Ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς Μ. Σχολῆς σὰς περιμένετε καλὸ. Δὲν τοὺς χεῖτε, τέτοιον γαδάρι πού εἶναι. Ἀλλὰ φρετὰ τὰ σείη πού τοὺς βγάνετε ἐμπόρους.

Ἐπισόδιον

στὴ προχθεσινὴ δίκη τοῦ Καρύδη εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖο.

Καρύδης (διαβάζοντας μιὰ ἀγωγή του λέει): Ὁς παρτηράτε, κύριε Εἰρηνοδίκη, ὁ ὑπάλληλός μου οὗτος...

Ἐγὼ (διακόποντάς τον). Βρὲ πού ὑπάλληλός σου, κακοθέστατε, πὼς ἀπὸ τὰ 1875 ἡμῶν κύριος συντάχτης τῆς ἐφημερίδας σου;

Εἰρηνοδίκης. (Κουδουνίζοντας τὸ κουδούνι). Ἡσυχία, κύριοι, θὰ σὰς στεῖλω καὶ τοὺς δύο μέτα, δὲν θὰ τελειώσωμε ποτὲ ἔτσι.

Ἐγὼ — Μὰ με βρίζει, κύριε Εἰρηνοδίκη, πὼς νὰ μὴν ἀπαντήσω;

Καρύδης. — Ἐγὼ νὰ σοῦ ψάλλω καὶ ἄλλα.

Ἐγὼ — Ἐμένα βρὲ;

Εἰρηνοδίκης. Ἄν ἐξακολουθᾶτε ἔτσι δὲν δικάζω.

Καρύδης. (Διαβάζοντας), καὶ ὁ Βερβέρης ἀποκαλεῖ με τὴν ἰδιάν ὑπογραφάν του τὸν ἐαυτὸν του ἄξιμου...

Ἐγὼ. Εἶσαι καὶ φκίνεσαι, γαϊδούρι καὶ σὲ ζέρει ὁ κόσμος.

Εἰρηνοδίκης (φουρισμένος πετώντας τῆς ἀγωγῆς στὰ μούτρα τοῦ Καρύδη λέει).

— Μεριγῶ, θὰ φύγω, νὰ ἔχης τὸν Γιάννη στὸ νοῦ σου, καὶ νὰ τὸν θάρης πὼς εἶμαι γῶ. Ὅ,τι σοῦ λέει νὰ κἀρης. Εἰς τίποτα νὰ μὴ τοῦ ἀντισταθῆς, ὡς πού νὰ γυρίσω.

Καὶ ἔκανε πάλι πὼς ἔλαγις.

Ἐγὼ στὰ κροκοδειλιὰ δάκρυα τοῦ Καρύδη συγκινήθηκα, γιὰτὶ δὲν ἐπίστευα πὼς ἄνθρωπος πού μπορεῖ νὰ κλαίη πὼς ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ θηριώδη ψυχὴ.

Ἐκτὸς τούτου με συγκίνησε περισσότερο καὶ ἡ μορφή τῆς Μεριγῶς του πού μοῦ τὴν παράδειξε, νὰ τῆς κἀνω ὅ,τι θέλω.

Μ' αὐτὴν τὸν ἐνθουσιασμόν μου τόσο κατανοουσιάζστηκα, ὥστε πᾶν στὸ διάβολο τριῶν μηνῶν μισθοί.

Μεριγῶ ἔλεγα καὶ κολλοῦσε τὸ στόμα μου στὴ πρώτη συλλαβὴ.

Νὰ ἄνθρωπος πού θέλει νὰ διδάξῃ τὴν ἠθικὴν.

Ἦτανε, μωρὲ παιδιὰ, αὐτὴ ἡ Μεριγῶ ἓνα κομμάτι πού τὴν θυμοῦμαι καὶ τὴν ἀκόμα καὶ ξερογλείφω τὰ χεῖλιά μου.

Ἐξ ἡμερῶν παιδιὰ καὶ νὰ τὴν εἶχαμε. Χριστιανικὸν πρᾶμα. Ἐὐχριστῶ, διδάσκαλε Καρύδη, εὐχριστῶ, καὶ χαλαλὶ νὰ σοῦ γίνουν τὰ τρία μνηστικά πού μούφραγες.

Ἀμ ἄξιζε περισσότερο ὁ κόπος σου, ἀλλὰ ὁ φουκάρης δὲν εἶγα νὰ σὲ πληρώσω καὶ ἀπὸ τὴν τσέπη μου. Μοῦ χωστὰς ὁμῶς καὶ σὺ 1,20 γιὰ τὸ φύλαγμα τῆς Μεριγῶς σου τῆς ὁποίας ὑπόθεσις θὰ σοῦ κἀνω καὶ ἀγωγή.

ΣΤ.

Ὁ σημερινὸς διεκπεραιωτὴς τῆς Ὁρας καὶ ἐντιμὸς πολίτης

— Νὰ λοιπὸν, κἀθάδεις, δὲν δικάζω. (Καὶ φεύγει). Ἐγὼ πρὸς τὸν δικαστήριον μου Οἰκονόμου.

— Καὶ τὴν ποιὸς θὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα;

Οἰκονόμος. Τὴν πού τὰ κἀνατε σὰν τὰ μούτρα σας; Ἐγὼ καὶ ἔγω;

Στὸ Νοσοκομεῖο

τὸ πολιτικὸ τοῦ Περαιῆ, ὑπάρχει, λέει μιὰ νοσοκόμη Ἑλλῆς τῆς ἀπελπισίας. Αὐτὴ ἡ Ἑλλῆς βρίζει ὅλους, λέει, τοὺς Ἕλληνας καὶ θέλει ἡ κηρὰ μαντᾶν γὰ τῆς κἀνωμε τὸν δούλο ὅλοι οἱ μάχαιοι καὶ νοσοκόμοι καὶ ὑπῆρέταί, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐξευγενισμοῦ τῆς κρατήθηκα ὡς; τὴν δύο.

Μὰ παντοῦ τὰ πάντα, νὰ μὴ ὑπάρχη κἀν μιὰ τρυπούλα πού νὰ μὴ ὑπάρχη παράπονο;

Νὰ πᾶρη ὁ διάβολος τὸ Ῥωμιοῦ καὶ τὸν καιρὸ πού βγῆκε ἡ Ῥωμνησοσύνη αὐτῆ, δὲν μᾶς ὠνόμαζαν τὸ ἐλάχιστο γρεκοῦς ἢ γρεκ ἡγουν κλέφτες; ὅπως λέν οἱ φίλοι μας Γάλλοι καθε κλέφτη πρὸς μεγάλη τιμὴ μας.

Κυρᾶ Ἐλπίδα τοῦ νοσοκομείου τοῦ Περαιῆ, γρηὲ ἡ νέα δὲν μᾶς πειράζει, δὲν μᾶς λές—Δὲν ὑπάρχει κἀμμιὰ ἐλπίς;

Ἐχομε τὸρα καὶ εβραϊκὰ,

ἔσιντε μπακαλοῦμ νὰ δοῦμε πού θὰ φτάσωμε, θὰ μᾶς γράψουν καὶ κινέζικα;

Ἄκουτε λοιπὸν τὸρα σεῖς καὶ τὰ εβραϊκὰ:

Μπὸν παιδιὸ Παληάνθρωπο.

(Αὐτὸ τὸ παιδιὸ θὰ πῆ τοιφοῦτ, μ' ἔκαναν καὶ εβραῖοι στὰ καλὰ καθούμενα, δὲν πειράζει, σῶνε νὰ ἴμααι ἄνθρωπος, καὶ ὄχι τοιφοῦτ ἂν με ποῦν ἄλλα καὶ μαλτέζο δὲ με μέλει).

Βίδο καὶ στὰς σαριθιέντες ἃ τοῦρκο, (τοῦρκος εἶσαι σὺ ὄχι γῶ) ἀγόρε (μάλιστα καὶ ἀγόρι εἶμαι καὶ ἀρσενικὸς βέρος) σὸί (εἶμαι καὶ ἀπὸ σὸί) σαβέρτε ἢ Τσινδέσμ. (Αὐτὰ δὲν καταλαβαίνω τί θὰ ποῦν). Μὰ σαριθιέρο ντὶ Σκλουνικα καὶ ἔστα (ἃ, αὐτὸ τὸ ἔστα σταθῆτε καὶ τὸ ζέρω, ἔστα, ἔστον, ἔστονας. Νὰ πού τὸ βρῖκαμε, καὶ ἔπειτα ἔχεις καὶ τὸν Καρύδη νὰ μοῦ λῆ πὼς δὲν ζέρω ἑλληνικᾶ), σταμάνα, (σταμάνα κἀμμιὰ δὲν ζέρω, Σταμάτα, μάλιστα), ἃ παρτί γραντ σινιὸρ Χάμ

κύρ Μιχάλης ἦτανε μιὰ φορὰ καὶ ἓνα καιρὸ διανομέας τοῦ Φῶς.

Ὁ Καρύδης, ὁ ὁποῖος πάντοτε σὰν φιλόστοργος πατέρας φροντίζει γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων, πρὸς ἰδίον του συμφέρον, ἀνοῖξε μιὰ τρούπα σ' ἓνα τραπέζι του με σουρτάρι, καὶ τὸ ἔκανε σὰν μπακαλικο πεζακτὰ, τὸ κλειδὶ δὲ τοῦ σουρταριῶ τὸ κρατοῦσε αὐτὸς καὶ εἶπε εἰς τὸν διανομέα του:

— Σοῦ ἀνοῖξα ἐδῶ ἀπάνω στὸ σουρτάρι μιὰ τρούπα νὰ ρίχνης μέσα ὅσα ἀγιοθασιλειάτικα θὰ μαζέψης, γιὰ νὰ τὰ πάρῃς μαζώμενα.

Ὁ πτωχὸς τῶ πνευματι τότε διανομέας τοῦ πάτερ Καρύδη, εὐσεβάστως ἐδέχθηκε αὐτὴ τὴν εὐγενῆ προσφορὰ τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ φιλόστοργο μέριμνα.

Στὸ διάστημα πού μαζώνε ὁ διανομέας τοῦ τὰ ἀγιοθασιλειάτικα καὶ τᾶρριχνε μέσα στὸν τεζιακτὰ, ὁ Καρύδης τοῦ λέγε:

— Πάρε τόσο κρέας, πάρε τοῦτο, πάρε κἀνο καὶ κράτα λογαριασμὸ νὰ σοῦ τὰ πληρώσω μεθύριο.

Ὁ εὐκολόπιστος πολίτης κύρ Μιχάλης δὸς καὶ πλήρωνε ἀπὸ τὰ ἀγιοθασιλειάτικα του καὶ ψούνηζε τοῦ Καρύδη, ὡς πού ἔφτασε τὸ ποσὸν τῶν ψώνων του σὲ σαράντα δραχμαῖς. Τότενες ὁ κύρ Μιχάλης σὰν Μιχάλης πού ἦτανε τοῦ λέει:

— Κύρ Καρύδη δὲν μοῦ δίνεις τὸ κλειδὶ νὰ ἀνοῖξω τὸ σουρτάρι νὰ πάρω τὰ ἀγιοθασιλειάτικα μου, πού ἀνεβαίνουν σὲ 200 σράτζικες;

Καὶ τοῦ ἀπάντησε ὁ Καρύδης.

— Οὐ τὴν, τῆς πῆρα γῶ καὶ σοῦ τῆς φύλαξα καλὰ.

— Ἄμ τῆς σαράντα δραχμαῖς πού σοῦκνε ψούνη;

Μπέλλο πρῶμο χαχαμῖκο (χαχαμῖκος εἶσαι σὺ πού τὰ γράφεις, μποῦφο), Πάρ ἔστω ἀμπάσια δὲ τόδος ἀτσιδιὸς πᾶρ ἃ σπαρίρε. (Στὸ Θεὸ σὰς γιὰ εβραϊκὰ τὰ πέρνετε αὐτὰ; Ἐμένα μοῦ φαίνονται σὰ ἰταλικὰ, ἃς ἴσται δὲν μᾶς πειράζει ὅτι καὶ ἂν ἴσται, σῶνε γράμματα νὰ ἴσται). Ἐτῖα κ τοῦ οὔν κρούπ πᾶρ ἔστω χαχαμῖκο.

Μ' ἄλλα λόγια νὰ τὶ λῆ αὐτὸ το γράμμα, ὅτι οἱ εβραῖοι ἐπερὶ ἐναν ἐδῶ τὸν μεγάλο χαχαμῖ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τοὺς γέλασε καὶ κατεβῆκαν ὀλοιστὸν Περαιῆ τὰ προχτὲς καὶ αὐτὸς δὲν ἦρθε.

Τὴν δὲν μοῦ λέτε, κύριοι εβραῖοι συμπολίτες, τί θέλετε, νὰ πᾶω γῶ στὴ Θεσσαλονίκη νὰ σὰς τὸν φέρω πιστάγκωνα; Εἶναι μακροῦ, καυμένοι, καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ φύγη, ἓνα μόνον μποροῦμε νὰ τοῦ ποῦμε γιὰ ἐκδικησὶ τοῦ γελᾶσματος πού σὰς ἔκανε, ὅτι εἶναι, μασκαρῆς τῶν μασκαράδων ὡς καὶ αὐτῶν ἀκόμα τῶν γαδάρων.

Τὴν ἐκδικηθήκαμε καὶ ἄμ πού τὰ διαβάσει αὐτὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φᾶρη περισσότερὸ ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖόν του φαγεῖ.

Μονόλογος μινῆς γυναίκης.

— Τετέλεσται, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ζωῆς. Πρέπει νὰ σκοτωθῶ, νὰ αὐτοδολοφωθῶ. Ὁ ἄντρας μοῦ με προδίνει. Πηγαίνει στῆς μπουρακίαις καὶ διασκεδάζει με ζένες γυναῖκες. Δὲν μοῦ τὸ βαστᾶ αὐτὸ τὸ φιλότιμο. Θὰ ἀποθάνω. Ἀλλὰ πὼς νὰ ἀποθάνω; Τὰ μαχαίρια μᾶς δὲν κόφτουν ὥστε νὰ σφαχτῶ. Ὅζω ἀπὸ μαχαίρια. Ἄλλο δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ τρίψω γυαλὶ καὶ νὰ τὸ καταπιῶ. Ἄλλ' ὄχι δὲν κάνει, γιὰτὶ ἐκτὸς πού θὰ χαλάσω ἓνα ποτήρι κάνει καὶ κακὸ θάνατο, γιὰτὶ κόφτει τὰ ἄντρα καὶ ὑποφέρεινε κνεῖς δεινὰ, ἐνῶ ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ πεθᾶνη κνεῖς ἡσυχᾶ. Πρέπει τότε νὰ πέσω μέσα σὲ κἀνενα πηγάδι νὰ πνιγῶ, ἀλλὰ ἡ αὐλὴ μας δὲν ἔχει πηγάδι. Πού νὰ πᾶω τὸρα γῶ νὰ βρῶ πηγάδι; Νὰ πᾶω σὲ κἀμμιας γειτονίας, δὲν θ' ἀμαρῆσῃ, γιὰτὶ θὰ τῆς παρώσω τὸ πηγάδι.

Νὰ κρεμαστῶ λοιπὸν. Ἄλλὰ πού νὰ κρεμαστῶ πού δὲν ἔχει κἀνενα κερρὶ τὸ ταβάνι. Τίποτα, πρέπει νὰ πνιγῶ, διότι

— Οὐ τὸρα, ψιλοδουλειαῖς γυρεύεις, σοῦ τῆς χρωστῶ.

Ἐλαβε παρὰ ἀπὸ τὰ ἀγιοθασιλειάτικα του ὁ κύρ Μιχάλης πὼς δὲν ἔλαβε. Ἐλαβε ὅσα λάβατε καὶ σεῖς καὶ ἔχασε καὶ τῆς σαράντα δραχμαῖς ἀπὸ τὴν τσέπη του, γιὰ κέρδος.

Ἄλλὰ αὐτὴ τὴν δουλειά του νὰ σουφροποιῇ τὰ ἀγιοθασιλειάτικα τῶν διανομῶν του ὁ Καρύδης μὴπως εἰς ἓνα μόνον τὴν ἔκανε;

Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως οὔτε ἓνας πού νὰ μὴ τοῦ τὴν ἔφτασε ἃ ὄχι ἔξωκα, ὑπάρχει ἓνας, ὁ ὁποῖος τὸ εἶπε μπροστὰ μου....

— Ἄκου δὲ σὺ, ἡ μοῦ δίνεις τὰ ἀγιοθασιλειάτικα μου μᾶζε ψεψ, ἡ ἐδῶ σὲ ξεκαρδῶνω. Καὶ τοῦ τᾶδωσε.

Ἰδοὺ ὁποῖος ὁ Καρύδης πού θέλει νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τιμῆς καὶ ν' ἀποκαλῆ ἄλλους κλέφτας ὁ πρωτοσυρροποιὸς αὐτὸς.

Ἄλλοτε μούλεγε, πὼς ὅτι, ἐπειδὴ δὲν τὸν προσκάλεσαν στὸν βασιλικὸ γρηὸ, ἔχρισε καὶ ἔγραψε ἐναντίον τοῦ βασιλέα Γεωργίου, ὡς πού ἀναγκάστηκε ὁ βασιλέας καὶ ἔβανε καὶ τοῦ ἔπασαν τὸ κεράλι.

Καὶ μούδειχνε καὶ τὰ σημάδια πού πραγματικῶς ἔχει στὸ κεράλι του, πὸ ὅποῖον ἃ, καὶ ἴσται κόσμιο ἀπὸ τῆς πληγαῖς γνῶσι ἀκόμη δὲν ἔβαλε, καὶ θέλει, καθὼς λέει ὁ κόσμος ἄλλα μιὰ φορὰ σπάσιμο γιὰ νὰ πῆσῃ, γιὰτὶ παρνερούλιασε.

Αὐτὰ καὶ πάλιν λέω δὲν εἶναι τίποτα, πού νὰ δῆτε τῆς παρὰ μιάν τεσσαράκοντα, ἢ ὁποῖαις Κύριος οἶδε μὴπως γίνουον παρὰ μιὰ ἑκατό.

Αυτή η ιστορία συνέβηκε χτές σε μια συνοικία του αγίου Δημητρίου, το δε έτοιμοι της δηλητηρίασης της φιλοτιμού αύτηνης γυναίκας ήτανε, το διατί, διότι ο άντρας της πήγαινε στις μπουραρίες.

Όταν φωνάζω και γκαρίζω εγώ πώς αὐταίς η μπουραρία που έχουν γυναίκες μέσα δεν φέρουν καλά αποτελέσματα δεν μ' ακούτε και δεν με πιστεύετε.

Και τί νομίζετε, ότι η γυναίκες δεν έχουν φιλοτιμία απάνω τους, και ότι δεν θεωρούν προσβολή τους το να κοιμάται ο άνδρας τους με ξέναις γυναίκες;

Καμαρόνετε τήν ήθική που μας τρέφει και τὰ αποτελέσματα αὐτῆς.

Βρε γυναίκα είσι με το στήθος έξω θα πῶς στο χορό; Δεν σε πάω

λὲν πῶς, ο γλυκώτερος θάνατος είναι πνίξιμο στο νερό. Έμπρός λοιπόν στον Φαληρέα που πνίγηκαν τόσοι και τόσοι. Άλλ' όχι δεν κάνει, κεί δεν είναι γλυκό νερό, ώστε να ήναι και το πνίξιμο γλυκό. Πίσω.

Α να πάρω το μάχαίρι της σιύβλας και μιάξω στην καρδιά και πάω.

Καλά όμως αν με πάρη στη καρδιά, αν αν με πάρη ξεφαρσα και υπορέω και ύστερα πεθάνω με πόνους; Δεν κάνει πρέπει να βρούμε άλλον θάνατο.

Έμπρός τον βρήκα. Ν' ανάψω κάρβουνα να κλειστώ στην κάμαρα κ' εκεί να ξεφυγίσω. Άλλά κι αὐτίς ο θάνατος δεν κάνει γιατί κοστίζει, έστώντας με το να έχουν 50 λεπτά η οκά τα κάρβουνα και γώ θέλω να πεθάνω με φταινιά. Α, να τα σπέρτα.

Άμα η κίρια τελείωσε μοναχή της την κουβέντα, πέρνει πέντε έξκουτιά σπέρτα, τα μαδά, ρίχνει τα κεφάλια τους μέσα σ' ένα ποτήρι, τα ρουρά και τείζει κάτω.

Από το σπάρμα που έκανε πέρανουν χαμπάρι, εί νοικατόρισε, βάζουν της φαναις, χαλούν τον κόρμα, γιαντρο από δω γιαντρο από κεί, βρήκαν τέλος, έναν και της έδωσε ότι μπόρσε.

Τίτες τήνης χρυσοαδουρικῆς περιμένορας του στεφανός ματός της τήν ώρα.

Γουρούνια

μανάρι που έχουν κρέας τρυφερότερο και από τα περιστέρια, καθαρότατα σπείσια πουλούνται με την οκά προς 1,60 — 1,80 στη Πλάζα απέναντι εις το τμήμα της Αστυνομίας και του Σαράννη. Τρέφεται πριν το φάν.

Αύριον θα εκδώση ο «Παληάνθρωπος» παράρτημα για την δίκη του Καρύδη.

Μετακόμισις φαγοπιωτών για ένα χορό.